

Hellen Rinell
637 Shinsaike
H I M E J I.
Japan.

Nr 119.

Göteborg den 25 nov. 1960.

Käraste min Lillasyster!

Tack ska du ha för brev nr 122 från sjukbädden på Kyoto Sjukhus! Så skönt att din 13:de operation nu är över och lyckligt över. Tänk, att du haft så många! Där ligger en annan efter, som i mycket annat, då jag inte haft mer än e n. Blindtarmen 1940. Men så är det också fart på dej, så du hinner med mer än de flesta. Jag undrar just om du är hemkommen, då detta brev når Himeji? Får väl se. I måndags kom Evy Pettersson upp och talade om att Gerda Persson i Lindome är död. Så underligt! Man har aldrig kunnat tänka sej henne sjuk ens och ändå kunde hon dö. Jag hörde i våras att hon brutit armen och låg på sjukstugan i Kungsbacka. Men det är ju sånt som snart går över tänkte jag. Och tänkte vidare att när hon kommer hem ska jag väl ringa och hälsa på henne. Nu fick jag veta att hon legat på sjukstugan hela sommaren och varit mycket sjuk. Bl. a. har hon haft det mycket svårt med en fot sedan hon trampat på en rostig spik. Två operationer tror jag. En propp släckte livslågan. Ack, om jag vetat att hon legat så länge, så hade jag naturligtvis farit ner till Kungsbacka och hälsat på henne. Dödsannonsern såg ut så här: "Vår mycket avhållna syster och moster GERDA PERSSON f. 6/9 1886 har eftercett tappert och tålmodigt buret lidande avlidit med uttalad förhoppning om ett liv efter döden. Lindome den 20 nov. 1960. Syskonen. Syskonbarnen." Jag är bjuden på begravningen, som äger rum i morron i Lindome kyrka med samling i Lindome församlingshem kl. 12. Jag gick till kyrkan på morgonen, Men då jag håller mej i sängen för en förkylning, ringde jag i går och tackade n e j. Jag talade med hennes syster Ida och hon sa att Gerda hade bett till Gud att få sluta och begärt att också syskonen skulle göra detsamma. Hon var så nöjd med att få lämna. Dödsannonsern var ju också annorlunda än man tänkt sej. Ja, Gud har många vägar och möjligheter att möta människor. Och jag hoppas att Gerda fått erfara det.

Nu är det ingen fara med mej. Jag har lite feber och har se senaste dagarna haft besvärlig hosta. Ringde min doktor i morse efter en besvärlig hatt och han tingde in ett recept på hostmedicin till apoteket, som Evys dotter Mona hämtade åt mej i förmiddags. Vore jag mamma eller hustru eller bådadera så finge jag väl inte ligga. Men det är ju bra att jag bara är mej själv och gör det som är bäst. Om ett par tre dar är jag nog ute i levande livet igen.

Jag undrar hur ni japaner ser på situationen i Kongo? Jag tror att det var i går kväll som Kurt Andersson avslutade en rapport om Kongo i radio med orden: "Det mörknar över F.N:s väg i Kongo!" Och för en stund sedan sa Björn Ahlander eller vem det var att "det ljusnar, kanske för första gången, över Kongo!" Det är fantastiskt hur det växlar från dag till dag och ibland ändå oftare. Nu har ju Kasa-Vabu rest hem till Leopoldville för att ordna för mottagandet av FN-delegationen, som ska komma dit. Han vann ju därmed att han och hans folk blev antagna som Kongos lagliga representanter i FN. Undrar hur Lumumba har det? Natten till söndagen den 20 ds kl. 2 avgick ett jetplan från Arlanda med din brorson ombord till Kongo och damp ner i Elisabethville kl. 13 på söndag. Aina har haft ett kort från någon mellanlandning på vägen. Annars vet vi ingenting ännu. Men Olle tyckte innan han lämnade här att läkarna såg hyggliga ut. Hoppas att han får arbeta under en sådan.

Här ska du få lite mer om Mia Roskvists sista timmar i vår tillvaro. Alba Nilsson hennes dotter, vakade hos henne sista natten. Plötsligt satte hon sej upp i bädden och började prisas Gud för att hon var frälst. Så bad hon för sin församling, för de gamla på pensionärshemmet, där hon bodde. Och så gällde hennes förbön missionen i Kongo och Japan och Kina. Vilken strålande liten människa och förbedjare! Dödsannonsern erinrades om att man kunde ge en gåva till missionen, i stället för blommor, vilket jag nappade på. De anhöriga som inte tillhör våra kretsar och kanske inte är avgjorda kristna tyckte nog att mor skulle ha blommor. Dom liksom förstod inte riktigt dom här synpunkterna. Efter begravningen samlades släkten hos dottern Ester Carlsson och hennes familj. Pastor Lidgren var med där. Men så måste han gå innan dom andra skildes åt. När han gått sa Ester till Alba: Jag är ju så dum. Jag tänkte att vi innan pastorn gick skulle gjort en insamling här till missionen, men jag kom mej inte för. /Hon är lite blyg, den goda Ester/

Men vi kan väl göra det nu? Ja visst. Och dom samlade ihop kr. 140:--. Det är bra gjort av förtjusande människor. Esters man är nog inte så förstället inställd till sänt, men han var säkert med på det i detta sammanhang. I dag för 14 dar sen var jag på S:t Jörgens Sjukhus, statens mentalsjukhus här i stan. Vårt eget heter Lillhagen, som du vet. Min goda vän Lisbeth Törnqvist hade bett mej att fara ut med en blomma till någon granne till dom i Sävvedalen, som hamnat där. Jag träffade en kanske 50-års människa i ensamt rum. Hon fick prata så mycket hon ville. Och hon ville mycket. Jag hade tagit med mej psalmboken. Och när hon hållit på en timma eller fem kvart så sa jag: Jag kan tyvärr inte sjunga. Men vi kan kanske läsa en sång? Då kan jag sjunga, sa hon, jag kan en så vacker sång. Och den är religiös också. Och så tog hon fram en sångbok och sjöng "Onda ord, o, låt dem aldrig över dina läppar gå!" Och när jag synade boken närmare så var det en gammal söndagsskolans sångbok, du minns den där med spräckliga pärmar. Då hade denna människa gått i Betels söndagskola

här i Göteborg. Och kommer in på ett sjukhus och har sin söndagsskolsångbok med sej! sej dit. Jag blev så gripen. Självt skulle jag aldrig ha tänkt på att ta med en sån bok och jag skulle för resten inte vetat var jag hade den. Så hade hon en annan sångbok tryckt 1892. Det var den med dom där gamla berättelsesångerna "Det var en gång en negerslav" och liknande. Så nämnde jag om "Blott en dag" som jag hade tänkt läsa. Och då började hon sjunga den och sjöng första versen utantill. Människan var inte smarrig på det sättet att hon pratade tokigheter. Men hon var tydligen mycket nervös och var inns för att vila. Underligt. Men vad man känner sej tacksam att få vara med om något sänt. Sedan sa hon att hon kunde en annan liten vacker visa. Den är kanske inte precis religiös men vacker ändå. Den var väldigt söt men den var så lång, så jag höll på att ånna komma med den buss, som skulle föra mej till stan igen. Nu ska jag sticka ner och stoppa in detta brev i Inga-Lisas brevlåda, så hon lägger det på posten i morron bitti. Hon är nämligen inte hemma. Hennes lille systerson, som heter Bo, fyller 5 år och moster är på kalas till Oscar och Gerda och Egron om du när dom. Så de tudende hjärtliga hälsningar och till vår lillasyster ätte oss alla

Julga